

La Rambla: restaurar-la, no pas remodelar-la

crònica

A Figueres podríem dir que aquesta primavera del 97 ha estat la de la passió per la Rambla –o a propòsit de la Rambla. Tot va començar quan el govern municipal (presidit per Joan Armangué i compost per PSC, CiU i ERC) destapà la intenció d'intervenir en l'emblemàtic passeig. El primer avantprojecte hauria representat el desmantellament tant dels actuals repartiments d'espai –el passeig i dues placetes, una a cada extrem– com de l'estructura o configuració històrica: l'hipotètic nou passeig que se'n derivava res no tenia a veure amb l'actual. El progressiu refús ciutadà de l'intent municipal de desmanegament de la Rambla ha fet canviar al consistori la idea inicial i ha fet prometre que es continuarà modificant en un sentit reductiu. I sobretot ha provocat un rosari de declaracions a càrrec dels responsables polítics, el

contingut de les quals va des del «volíem dir que..., però hem estat mal interpretats» fins a la més franca abjuració dels convenciments destructius que havien promogut. La resposta ciutadana pot resumir-se en un dels eslògans que han aparegut: restauració sí, remodelació no.

Pot afirmar-se que els promotors de canviar la Rambla han hagut d'embeinar-se la intenció perquè erraren decisivament en un punt inicial i fonamental: es plantejaven intervenir a la Rambla com si es tractés d'un carrer qualsevol, mediocre i sense ànima, o com si es tractés d'un espai d'extraradi on tot està per fer i on és possible fer-hi de tot perquè no hi ha el coixí del context. El consistori ha menystingut –per menyspreu, per ignorància o, probablement, per indolència– que la Rambla –passeig, placetes, contorn de cases– forma des de 1917 un conjunt reconegut arreu com a emblemàtic de Figueres, model

La Rambla de Figueres, abans i després de l'ordenació de 1977, obra de Ricard Giralt.

Compteur Photo, Barcel·lona

d'equilibri i proporcions urbanístics, compost per elements modernistes –algunes cases– i noucentistes –el passeig mateix– propis de l'època i que mereixen el respecte artístic i cultural i la dignitat de mantenir-los conservats simplement restaurant-los. Particularment en una ciutat com Figueres, d'escàs patrimoni històric, en part perquè fins al segle XIX no deixa de ser una vileta, i en part perquè no s'ha conservat tot del poc que hi havia: la darrera maldestra intervenció, a càrrec de l'anterior municipalitat, ha consistit a desfigurar i embordeir la plaça de l'Estació.

La Rambla de Figueres mereix, en efecte, una restauració a fons: des de l'enrajolat del sòl fins a les façanes de les cases, passant pel mobiliari, les terrasses dels cafès, les voreres; reconsiderar la funció de les placetes (hipotecades per l'anterior Ajuntament a l'empresa que explota els pàrquings municipals), replantejar-se el

El monument a Monturiol, de 1918, amb l'escultura d'Enric Casanovas

cabal de circulació de vehicles, etc. La Rambla, efectivament, des de fa anys presenta un lamentable estat d'abandó, del qual són responsables els innombrables consistoris que han passat per la casa de la vila del 1979 ençà; la incúria administrativa, afegida a la plaga d'estornells, als canvis de costum de les persones –l'utilitari i la televisió han fet que es passegi menys les vesprades i les festes–, han posat d'escandalós manifest que alguna cosa cal fer amb aquest saló urbà admirat per indígenes i forans i representatiu de la capital empordanesa.

La Rambla actual prengué forma l'any 1917, a càrrec de l'arquitecte Ricard Giralt, que en projectà i dirigí els treballs, i d'algun mecenes i de la ciutat mateixa, que hi posaren els diners. Giralt, a més, projectà el magnífic i també abandonat Parcòsc, i el barri del Poble Nou/Turó Alt, el qual, malgrat algun despropòsit de la dictadura, encara conserva un sentit de la dignitat urbanística que destaca perquè és poc

comuna. A la Rambla, coberta ja completament la riera del Galligants al llarg del segle passat, li foren buscades les proporcions que l'han distingida: es compraren i s'enderrocaren la illeta de cases del capdamunt i les dues torres de defensa que quedaven un cop assolada la muralla medieval; s'alinearen algunes façanes i se'n referen algunes altres; es preveieren les placetes superior i inferior com a repartidors de la incipient circulació. Giralt anivellà i dissenyà un passeig de tall noucentista, segons els cànons del moment, i hi afegí el monument a Monturiol. Aviat farà un segle; de moment ha resistit tota classe d'embats d'incivilització urbanística, i s'ha consolidat com l'àmbit de referència urbana per excel·lència.

De més, a Figueres, havent-hi tantes coses per fer, costa d'entendre que, quant a la Rambla, hom vulgui fer-hi –gastar-hi diners– més enllà d'una respectuosa restauració.

JOAN FERRERÓS